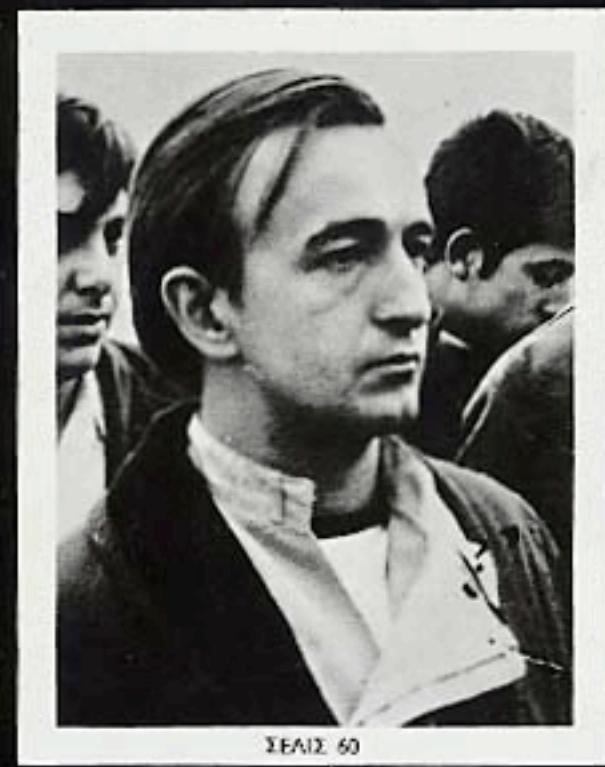

ΑΠΡΟΞΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1971 ΔΡΧ.10

στόν καλό μας φίλο

Σελίς 60

NSU ΠΡΙΝΣ 4

ΠΟΡΣΕ 9II S & 9II R

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

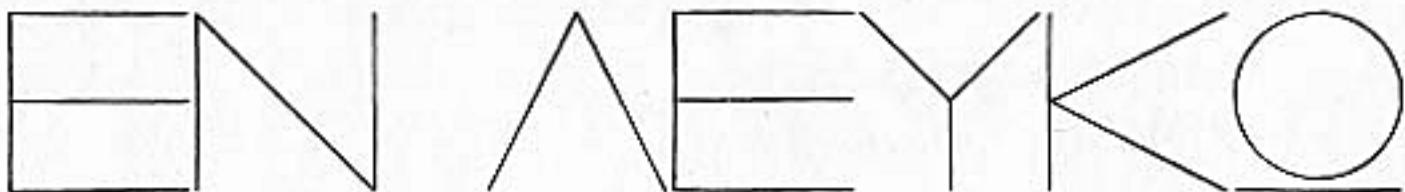
ΤΑ ΛΑΣΤΙΧΑ ΣΑΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΑΜΟΡΤΙΣΕΡΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

ΤΥΡΕΛ ΣΤΙΟΥΑΡΤ (Μιά Ιστορία)

ΚΑΝΑΔΙΚΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΓΚΡΑΝ ΠΡΙ

2½4 ΤΡΟΧΟΙ ?

Ή έδειράδα πού δικλούθησε τόν θίνατο τού Γιάννη Μεμαρίδη έχανε πολλές χωρδές νά γίγησουν.

Άλλες μικροδιάκα και άλλες παράφωνα. Στόν Τύπο γράφτηκαν ζώδρια άπο άνθρωπους,

πού καταλάβαιναν και άπο άνθρωπους, πού δὲν καταλάβαιναν.

Οι τελευταίοι κίνησαν τό ινδιαφέρον σας και στείλατο αποκέμματα στό παρισιδικό και ρωτούσατε,

διν εί πάνθρωποι πού τά ξηράκιαν στέκαιναν καλά ή δχι. Πρέπει, λοιπόν,

νά άπαντήσουμε, γιατί πιστεύουμε διπάντηπροσωπεύσουμε τίς γνώμες πολλών χιλιάδων Έλλήνων

άναγνωστών αύτού του παρεδίκου. Όχι αέ καθέναν χωριστά,

άλλα αι διούς μαζί, διούς διούς ξαχολίθηκαν ή πρόκειται νά δογκαλήθουν

μιτ τά θέρα «Αγάνες», χωρίς νά ζέρουν τι είναι αι Αγάνες.

Θα άπαντήσουμε, λοιπόν, παραθέτοντας ΓΙΕΡΟΝΟΤΑ.

Οι άγιωνες αύτοκινητού... Είναι διχρυγτοί, λένε αι κύριοι.

Άγρηστοι έδιντο: Τ' αύτοκινητα πού διδηγούν μιτ τότη είκολα και διφάλεια, σύμερα,

έχουν φάσαι α' αύτο τό σημείο, δεύτη χιλιάδες άνθρωποι, και δεκάδες έργοστάσια έχουν περάσει:

χιλιάδες ώρες στις πίστες τής γῆς, περνώντας τά προδόνια τους ήπ' τό Τελέταν τέσσα.

Ταχινικοί, μηχανικοί και σχεδιαστοί έμενήτησαν, έργασαν, χάρηκαν, άπογοητεύθηκαν, γιά νά μπορήσει να οι Κομπλέξαντης νά έχη διεκδίκησαν στ' αύτοκινητό του, νά έχη λάσπιχα πού δέν γλυστρούν

και δέν σκάνε, νά έχη μηχανές πού δέν τόν έγκαταλείπουν στά θύραια δουνά γιά νά τόν φένει αι λόκοι.

Γιά νά έχη άναρτησι αστή και νά μήν τουμπάρη στήν κυριακάτικη δόλτα του,

γιά νά έχη μιά άπερτηνη διφάλεια, πού ποτέ δέν κάθισε νά τήν σκεψθεί.

Άπορριπτουν αι κύριοι τός άγιωνες και κλείνουν τά μωσαϊκά ματάκια τους στήν πραγματικότητα, πού λέγεται: Σο ίμισο τού 20ού αιώνος και έκατομμύρια αύτοκινητα

στού; δρόμους τής Γης. Τι στογαστρός, Τι βασική σκέψη, Τι συναιπαρία!

Τό απόρ... Δέν είναι απόρ, λένε αι κύριοι.

Μά, τότε, δέν είναι: απόρ κάθε άνθρωπινη έκδηλωσις, πού περιέχει αύτο πού λέμε ΠΡΟΚΛΗΣΙ!

Δέν είναι: απόρ τό σκή, ή δρειδούσα, ή άλλειπτεταιμές, αι άγιωνες άνωράλους δρόμου μιτ μοτοσικλέτα, τό ποδήλατο... Τίκοτα. Γιατί, σύρουν μιτ τήν περίεργη λογική τους, είναι στή μίστη ή μηχανή!!!

Μά, τότε, «απόρ», άθλημα, είναι: μόνον δι δρόμους τόν 100 μέτρων, τό άλλα εις μήκος, εις δύος και δι Μεραθώνις. Ήρέπει, δηλαδή, νά τρέχω στήν άλογο, νά πηδάω στήν κατσίκι και

νά δινέχω στήν γκαμτήλα, γιά νά είμαι άθλητής! Κε' αύτο γιά νά έκανουσι τής δι: κά δι του απόδειξης, γιά τό τι είναι: απόρ και τι δχι! Και πάντα μπορεί νά άπορρίστη τόσο είκολα τό γεγονός θει «απόρ» δέν είναι: μι δι ν αι αύτο πού φτιάχγουν «μούσακουλα», άλλα και αύτο πού φτιάχγουν χαρακτήρες.

Άνθρωπους πού δέχονται μιά πρόσληψη, γνωρίζοντας δια μπορεί νά τόσος στοιχίστη τήν ίδια τους τή ζωή!

Πώς μπορεί νά παρορούσή δι οι Κομπλέξαντης, τόν Χριστό Μανουήλ Φάντζιο, τόν Τζάκου Κλάρκ και τόν Μπέρντ Ροζμάριερ ή ένα χοντρό στά πόδια, τά χέρια και τό μυαλό «άθλητή» και νά ληγή δι, δι τελευταίος κάνει απόρ και οι άλλοι κάνουν ίπιδεις έκανοντάτου;

Πώς είναι: δυνατόν νά άπορρίπτη τόσος πιονέργηδες και τόσος συνεχιστές τής

τεχνολογικής έπαναστάσεως, έπειδη δέν ταιριάζουν στή δικά του, άποργανωμένα, καλεύπια;

Τέλρχει μιά έξιγγησις: Είναι: ή παλιά γενιά. Η γενιά πού, μέχρι πότε άπολλη γρένια,

δένεις τ' αύτοκινητα «καύρες», ή γενιά πού διναχατώνται μιά διά χωρίς νά ζέρη τίκοτα καλά.

Η γενιά πού πήγανε ει διλη τή ζωή της μιτ «40». Όχι μόνο στό δρόμο,

άλλα και στήν τρόπο πού σκαπτόταν, άπορσίζε, Έπραττε. Η γενιά πού διέπει στή δικά της «50»,

γιά νά μειωθούν τά άτυχημάτα στούς δρόμους και δι ει ν δένει μι δι 30 νά πάχη,

πάλι δι σκοτώθη, γιατί δέν ήγει μι αύρη ή δέν ει αγιά πού κρατά στή χέρια της.

Είναι: ή γενιά, πού δια ταρίχη άν στά 50 χρόνια γίνεται: άγιωνες στά Διάστημα,

δι γέννηται: πράγματα άπο άνθρωπους, πού δέν ταπειθεύονται

τ' ο ο φηλά τέ τοράρι: τους, άλλα τοποθετούν φηλά τήν ΠΡΟΚΛΗΣΙ.

Προσπαθήσαμε πολύ νά δρομίζε μιά λέξη: πού δια χαρακτήριζε καλύτερα τά γραπτά τους

και τής θέσεις τους διπάναντι στά προδόνια τής σύγχρονης νεολαίας.

Είτε είναι: άγιωνες, είτε πόλεμοι, είτε μαρκιντικά, μουσική, ζωγραφική, λογοτεχνία, απόρ,

ταξίδια στ' αστέρια. Και άποτύχαρε. Άλλα προχθές, έρθασε ένα γράμμα στό γραφείο.

Ένας άναγνωστής μις έγραψε: Οι δημελοφιλέσσονται φέρεται τίς ποταμών τους και δρυζαν...

Και τό πρόσληψη μις λύθηκε.